

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ΑΠΟΨΕΙΣ

ΤΑΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

04.08.2020 : 21:00

ΔΙΑΓΩΝΙΩΣ

Είναι ο σύγχρονος πολιτισμός ηλίθιε

«Il dillunio universale» του Μικελάντζελο Φαβέτι. Το διαβάζεις στο πρόγραμμα της Μικρής Επιδαύρου και σου κινεί την περιέργεια. Μπαρόκ ορατόριο με θέμα τον κατακλυσμό του Νώε, το οποίο όταν πρωτοπαρουσιάστηκε τον 17ο αιώνα είχε προκαλέσει αίσθηση διότι πρωταγωνιστές του είναι τα στοιχεία, η φωτιά, το νερό, ο αέρας. Να τι θα πει «παραγωγή πολιτισμού» που λένε και στο υπουργείο. Νέοι καλλιτέχνες ανακαλύπτουν σχετικά άγνωστα έργα και τα αναδεικνύουν. Φτάνεις στις οχτώ, όπως επιτάσσουν τα μέτρα προφύλαξης και διαπιστώνεις πως είσαι ο μόνος που ακολουθήσες την οδηγία. Οι πόρτες ανοίγουν στις εννέα παρά τέταρτο για την προγραμματισμένη για τις 9.30 παράσταση. Ξεκινάει η παράσταση και ο θίασος διαθέτει αρκετές καλές φωνές. Τα ορατόρια δεν φημίζονται για την πλοκή τους, όμως σου αρέσει το μπαρόκ.

Ωσπου κάποια στιγμή φαίνεται ότι οι μουσικοί βαριούνται την παρτιτούρα του 17ου αιώνα και λένε να το ρίξουν λίγο έξω. Απ' τα μεγάφωνα ακούγεται η φωνή της Μαρινέλλας να τραγουδάει το «Δώσ' μου τ' αθάνατο νερό» απ' την ταινία «Η Παριζιάνα» του Δαλιανίδη. Ακούγεται μάλιστα και διάλογος από την ηχητική μπάντα της ταινίας. «Κλείσε τα μάτια σου αγάπη μου», λέει η φωνή της Ερρικας Μπρόγερ. «Κάτι θα μπέρδεψαν οι τεχνικοί», λες. Επιμένει όμως. Τη Μαρινέλλα τη διαδέχεται η Νταλιντά που τραγουδάει ότι θέλει να πεθάνει σ' ένα καμαρίνι. Και τότε αναγκάζεσαι να παραδεχθείς ότι ο κατακλυσμός δεν έρχεται απλώς. Ο κατακλυσμός είναι εδώ. Οι τραγουδιστές θυμωμένοι φωνάζουν: «Δεν πουλιέται το νερό», «Οχι άλλες εξορύξεις». Τους συνοδεύουν πλακάτ όπου διαβάζεις: «Queer matter», «Refugees matter», «Black lives matter». Ολα matter εκτός από το ορατόριο. Οι παρεμβάσεις συνοδεύονται από χειροκροτήματα του κοινού το οποίο, αν και μουσικόφιλο, δεν έχει χάσει την κοινωνική του ευαισθησία. Έρχεται όμως η γαλήνη που την παριστάνει ένα χαλί στα χρώματα του ουράνιου τόξου. Σου 'ρχεται να φωνάξεις «Οχι άλλη ευαισθησία. Το πιάσαμε το υπονοούμενο», όμως προτιμάς να το βάλεις στα πόδια για να γλιτώσεις απ' τον κατακλυσμό.

«Είναι ο σύγχρονος πολιτισμός ηλίθιε» θα μου αντιτάξετε. Υποκλίνομαι. Ένας πολιτισμός που μοιάζει να ντρέπεται για τα έργα που κληρονόμησε και τον έφτιαξαν. Οι ερμηνευτές τα

βαριούνται, τους κουράζουν, μισούν τις ώρες που πέρασαν στο Ωδείο για να τα κατακτήσουν και θέλουν να τα εκδικηθούν; Προς τι η τόση ανασφάλεια; Γιατί θέλουν σώνει και καλά να κάνουν καζούρα στην ίδια τους την τέχνη; Χρειάζεται τόλμη να παρουσιάσεις ένα ορατόριο του 17ου αιώνα στην Επίδαυρο το 2020. Αν όμως σε τρομάξει η ίδια σου η τόλμη, ζητάς τη συνδρομή του κοινού με κάτι απολύτως κλασικό, όπως τα χρώματα του ουράνιου τόξου.